

MÁS SZEMMEL

A hegyoldalba süllyesztett párkány észrevehetetlen rejtekéből kémlelte a horizontot. Nem számított ilyen hamar a visszatértére. Az erős, csípős szél hátrafújta a fejét takaró karmazsin csuklyát. A heves fuvallatok feltekerték az immár szabadon lobogó hajkoronát az égbe magasodó agancsra. A távolba révedt maszkos alak nem foglalkozott a haját tépő erőkkel, továbbra is a közeledő, apró pontokra összpontosított. Már a várostól legmesszebb kihelyezett kőtötemen keresztül érezte a lány szellemének közeledtét, tanítványának hihetetlen erős jelenlétét. Túlságosan is félelmetes erejét. A sámán nem tudta megfogalmazni, miért, ösztöne óvatosságra intette. Megszámlálhatatlan alkalommal vizsgálta a gyermek szellemi lábnyomát, de a mai valahogy más volt. Így érezte, és közben mégsem. Ügyetlen halászként gondolt magára, akárhányszor éteri keze az ismeretlen érzés felé nyúlt, kámforrá vált az. Valami lappangott a közeledőben, ami nem tudta elég jól palástolni örömét, néha felszínre tört izgalmában, hogy aztán ismét visszabújjon titkos odujába.

- Chhhh! – veszett bele a hang a hegy morajló tutulásába.

A fekete tájba olvadt az érkezők kis csapata. Néha fel-felbukkant egyikük kivehetetlen, ponttá zsugorodott alakja, majd a hegyi útvesztőben végleg szem elől tévesztette őket. Várt még egy kicsit, hátha ismét feltűnnek. Mozdulatlanságát feladva, az övén logó sztyűbe nyúlt. Kezén nem viselt kesztyűt, fagyott ujjai mégis gond nélkül kapták ki a sodort füstölnivalót. A gyengén megtekert cigaretta vesztett hosszából, ahogy a szél kitepte a le nem zárt végéből az apróra zúzott növényi keveréket.

- Chhhh! – ismételte meg reakcióját.

Tenyérével védte a maradékot, így próbálta előkeresni gyújtóeszközét. A fém ismerős érintése megnyugtatta, előkapva azonnal felnyitotta a fedelét, mely sebtében életre is keltette a kéken izzó lángot, majd halálra ítélte azt. A vadul süvítő természeti elem gondoskodott a harmadik *chhhh!* elhangzásáról. A blázt szájába tette, kezével az öngyújtót fedte le, sikerült. Az első slukk torkot kaparó füsttel töltötte meg nyelőcsövét, de visszafojtotta a köhögést. A mélyre szívott gomolyaggal szeretne volna kipurgálni a lelkére rakódó aggodalmat, kifújva ráereszteni azt a világra. Nincs sok ideje hátra, a gépezet beindult. Hamarosan elő kell rukkolnia a lányt érintő tervekkel. Ezidáig minden a lehető legkedvezőbben alakult, nagyok az elvárások felé. Újabb adag fehér füstöt okádott a világra.

- Chhhh! – véleményezte helyzetét a tőle legkifejezőbben.

Örömet éreznék? Az eddigi lassú bandukolásom még visszafogottabb, már-már unott vonszolásba vedlik át. Nem bíztam benne, hogy valóban ilyen sokáig kitartok. Beleborzongok a gondolatba is, a saját lábamon jutottam el idáig. Tekintetem az ismerős, óriás hegyeken legeltetem. A mellettem lépkedő kíséretem tagjai megállnak, gondolatom gyorsabban éri el őket, mint saját testemé. Még teszek néhány erőtlen próbát, majd én is teljesen megfékezem lábam a további lépések megtételétől. Cipőm orrhegyével túrni kezdem a fekete hó leple alatt megbúvó fagyott földet. Nem tudom, mitévő legyek.

Vihar mellé sétálok. Leguggolnom sem kell, kezem vállmagasságban hatol keresztül a vastag bordái között. Mindössze pár pillanatot vesz igénybe, sikeresen kikotrom kulacsom a rendezetlen táska labirintusából. A csontdugó ellenállás nélkül engedelmeskedik akaratomnak, könnyedén szabadítom ki börtönéből. Magasra emelem a börtömlőt, híján vagyok a tiszta víznek. A hideg folyadék fájdalmat szül hátsó fogaimban. Szempillám sem rezdül a hirtelen szűrő érzésre, a földalatti rejteket juttatja eszembe. Vérfröccs, hideg, nyilalló fájdalom, hullák, vér, szabadság, vér, vér... Magam sem értem rajongásom a karmazsin folyadék iránt, de bőven elegendő indok a hazatérésre. Legalábbis ezt próbálom elhitetni magammal, nem az végett megyek, hogy...

- Chhhh! Hát legyen... - mondom ki hangosan.

Egyszerre, katonásan lendül neki a tizennyolc láb, tapossuk ismét a hegyvidéki utat. Már nincs messze, fél lábbal szinte már a hegy alatt vagyok. *Közeledek, mesterem, vicsorodok el mámoromban.*

Az előttem elterülő sziklafal semmiben nem különbözne bármelyik másiktól, ha nem koncentrálnék az árulkodó jelekre. A gigászi kapu, a *Dacos Száj*.

Természetes kialakítása teljesen beolvasztja környezetébe az avatatlan szem számára, az álca még soha nem vallott kudarcot. A fiatal harcosok és idézők számára az egyik legelső rémálom a külvilági leckékből: a hazatérés. A régi idők rostáiban bekötött szemmel vitték ki a gyakorlatra az újoncokat, dobták ki őket minden ellátmány nélkül egy véletlenszerűen kiválasztott helyszínen, hogy aztán ott leljék meg a sírjukat vagy térjenek vissza az életüket kapva jutalmul.

A legnehezebb részének nem mindig maga a visszatalálás számított, nem hiába a negatív jelző a kapura. A kicsinyes tréfák sosem válnak unottá az újabb és újabb generáció között, még, ha ez súlyos büntetéssel is jár. De míg nincs bizonyíték rá, meg sem történt.

A kegyetlen szelektálás része a mindennapoknak, a különböző frakciók előszeretettel tesznek keresztbe a másoknak, ezzel is „dicsőséget” hajkurászva a saját javukra. *Lássuk, ma mennyire vagy dacos.*

Díszes kompániám bőven árulkodó jel a hovatartozásomról, kétséget kizáróan az első próbálkozásomra be kell, hogy engedjenek. Tucatnyi láthatatlan kapuőr figyelmében sütkérezek, az irigység és bosszúság melegágyai azok a szempárok. Kezemmel tölcsezt alakítok a szám elé, ajkam megnedvesítem. Éles fütytydal játékba kezdek, gondosan

figyelek rá, hogy ne törjem meg a ritmusát. Csupán néhány lélegzetvételnyi hosszú a jelszó, háromszor ismétlem meg.

A Zordó-hegyre jellemző a szüntelenül zúgó szél, melyet előszeretettel használnak kifogásnak, miért is nem nyitották ki a kaput. „Nem hallottuk a jelszót.” A második kedvencük: „Meg kell bizonyosodni, nem követett e kívülálló.” Az ilyen procedúrákat olyan időtávlatokba húzzák el, hogy a frissen képzett újoncok gyakran másik helyen próbálkoznak, amin az örök az epéjüket is felöklendezve röhögnek.

Komolyan szórakozni mernek velem?!, rándul görcsbe az arcom. Hiába születtem hatalmas, különleges képességgel, igazán akkor fejt ki hatását, ha az Alapító által adományozott rúnákkal megbéklyózott tárgyakat használók.

Kis harapás nem árthat, kuncogok magamban. Nem fecsérlem az időm még egyszeri próbálkozással, azonnal tudatom kiszélesítésén dolgozom, az aktuális örök helyét szeretném meghatározni. A lelkük fényes sziluettként rajzolódik ki elmémbe, míg sajátomból fonalakat képezek, melyek egyre közelebb tekeregnek célpontjaimhoz. A csápoknak nem akadály a fizikai világ, szélesebben, kegyetlenül marnak bele az áldozatukba. A megjelölt strázsákon hagyom a spirituszom lenyomatát, hogy aztán a későbbiekben megbosszuljam dacos viselkedésük.

- Remélem, mindannyian éreztétek, puhahaha! – találja telibe sikító kacajom az előttem magasodó rejtett kaput. Hogy mondandom nyomatékossítsam, rá kell mutatnom alantasabb létezésük mivoltára. Lehunyt szemem mögül kristálytiszta látom helyzetük, ujjam vádlón végigpattog fényes auráikon, miközben rögtönzött versikém kiabálom feléjük:

*Első lehetsz, új belsőt vehetsz! Csontodon üü-lök, árnyakból ölk,
sálálálálálál!
kicsi őr, megdöglesz! Kééér-lek, bírjad méééég, a sikolyod öröm!
sálálálálálálálálálálál!*

A város főbejárata hatalmas tömegéhez képest hangtalanul kezdte meg a felemelkedését. A mondókám további részét elharapom, személyesen szeretném a fülükbe szuttogni.

A bentről kiáramló meleg levegő üdvöztetőn csap arcul, mellékelve a város otthonos bűzét. A széles járat egyre nagyobb része fedi fel magát, csípő magasságom környékén viszont megáll. *Szeretnétek térden csúszva látni?* Nyálam összegyűjtve a lábam elé köpök.

- Chhhh! Rozmár volt a jó kurva anyátok? – Rögtönzők mesterem mérgében használt frázisával.

Az átjáró folytatta útját a magasba, a szavak megtették hatásukat. Ebben a pillanatban roppant büszkeséggel gondolok tanítómra. Nevének említése bőven elegendő hatással járt volna, de akkor miképp építeném ki saját egzisztenciám? A külvilág fényével együtt hatolok egyre mélyebbre az alagútszerű járatba, hogy ott csapdába esve felemésztsődjünk.

Az ismerős folyosókon vaksötétben is eltalálnék úticélomig. A szándékosan idézőknek kivájt közlekedőt használom, ez vezet a leggyorsabban a Csontok Házába. Minden

megtett lépésem messzebb sodor a Szájtól, messzebb az alávaló öröktől. Feldühít. Velük később foglalkozom.

Gyenge, de félreismerhetetlen kongás hangja úszik végig a bonyolult folyosórendszeren, ebédidő az iparosoknak. *Jobban járnék, ha a saját élelmékészletem fogyasztanám el*, fontolgatom a lehetőségeim.

Mindenesetre, arcomról leválasztom a csontmaszkot, időközben teljesen megfedkeztem róla. Bundás kapucnimtól szintén megválok, hosszú hajam kiszabadítom a ruha fogságából. Menetközben kioldom kabátom rögzítőit is, kesztyűm üresen himbálózik az ujjréshez kötött spárgáról. Hosszú lépcső vezet a raktárig, bizonyosan nem úszom meg az izzadtságban fürdést. A vállam felett Viharra pillantok, szerencsémre a hátizsákom nem nehezedik rám teherként. Még.

A kihalt folyosón lépteink visszhangja az egyetlen kísérőnk. Egy kanyar balra, kettő jobbra és megérkezem az Álmodók csarnokába. A gigantikus terem a mi Dacos Szájunk. A téren több pódium emelkedik ki a talapzatból, ahol kereskedelmi cikkek vagy tudás cserél gazdát a beavatatlanokkal, akiknek tilos belépni szent termeinkbe. Megjelenésemmel azonnal felhívom magamra a figyelmet. Akik éppen háttal álltak nekem és nem vettek észre, egy-egy bökés vagy pssz! jelzéssel a tudtukra adták érkezésem. *De szeretném, ha Vihar képes lenne üvölni!*

- Nézzétek a szemét... mi történt?... átkozott!... Hajolj meg ostoba! Megváltó! – Ilyen és ehhez hasonló félszavakat sutyorognak a hangjukat lehalkítva. *Mi baj a szememmel, idióták?*

Többen meghajoltak, földön kúszó, végtagjaikat elvesztett szerencsétlenek nyalják a kitaposott követ megnyomorított testük alatt. A helyiség felét már átszeltem, de hirtelen lábam nem engedelmeskedik, megállok. Fejem megereszkedik, kompániám cseppet sem lassítva húz el mellettem. Feszültség telepszik a légkörre, most már tényleg mindenki engem figyel. Az idő kissé lelassul körülöttem, csípős izzadtság szag támadja meg orrüregem, rothadt, elszuvasodott fogú leheletek simogatják csizmám külső rétegét. Minden olyan komótos...

Nem, még nem adhatom vissza a helyét, most nem és nem, ha már eddig elszenvedtem!

Saját hörgő hangom hoz vissza a jelenbe. Amilyen hirtelen tört ki belőlem, úgy is némulok el.

A közönség izgatottan várja a következő lépésem, közben mégis félnek, nem tudják mire vélni a tettem. Meg akarom büntetni az értetlen tekinteteket.

- Buuuu! – robban ki belőlem az első és egyben utolsó rájuk pocsékolt hangüzenetem, miközben kezemmel a lehető leggyorsabban nyúlok feléjük. A közelemben lévők közül többen hátrahőköltek, a padlót kezdték el ütni vagy toporzékolnak. Hangosan kacagok, ahogy megindulok a terebélyes fát ábrázoló ajtóhoz. A csontból faragott átjáróhoz közeledve még hallom, ahogy a káosz még jobban eluralkodik az éppen ott tartózkodókon, vigyorom nem lankad.

Az élettelen állatokat beérve kettesével veszem a fokokat, minél előbb szeretnék megszabadulni a vastag öltözékemtől.

Végre megpillantom a lombkoronát, még pár lépés és már a vastag ágak is kirajzolódnak, egyre terjedelmesebb pompájában jelenik meg előttem a fa. A csontszobrászok páratlan mesterműve.

Jó ideig bámulom a részletgazdag alkotást, addig is kifújom magam a mászás fáradságából. Nemcsak fizikálisan, de mentálisan is rettentő megerőltető a négy társam mozgatása - főleg ilyen terepen -, szívesen válok meg tőlük.

Mielőtt áthaladok a robosztus műalkotás alatt, utoljára visszafordulok a már lenyugodott tömegre. Maszkok mögé rejtőző alakok csoportja mered rám rosszallóan. Tudom, érzem. Karom előre nyújtom, ujjaimmal eljátszom, ahogy lepöckölöm fejüket a nyakukról.

Ennyi telik tőlem, rettentő bágyadtság uralja tetteim. Alig százlábnyi távolságra vagyok célomtól, nem szeretnék senkivel sem összefutni a feljebbvalóim közül. Rövid tisztelgés az ősök memoárja előtt, nyugalmat kívánok szellemeiknek és már rohanok is tovább.

Végre megpillantom az óriási kaput, szerencsémre tárt ajtószárnyal várnak. Már messziről megcsap a bent uralkodó fagyos légkör, tökéletes ellenszer a felhevült testemnek.

A bejáraton átrobogva maszkom messziről a gyújtóládába dobom, a későbbiekben tisztító rituálénak vetik alá az életmentő eszközt. Ameddig a szem ellát, többé-kevésbé ép élőlények csontvázai lógnak állványokra felfüggesztve. A hideg levegő konzerválja a testeken még fellelhető húst, meggátolva a bomlást.

Egy csontművest sem látok a kupolás helyiségben, még mindig az ebédjükön rágódnak. Néhány kisebb rangú - magunk közt *sejt* - kölyök tesz-vesz az egész raktárban, tilos az idősebbekkel szoba állniuk; szándékosan figyelmen kívül hagynak. *Nem érdekel a szabály, itt jók lesztek.* Mérgezettet, Vihart és Szellőst egy-egy függesztő alá léptetem.

- Hálás köszönet a segíts... *blablabla* - kezdett belőlem kibukni a gyermekkorom óta belém nevelt hálaíma, de nem bírom végigmondani.

Tekintetemmel a munkájukat végző újoncokat pásztázom. A hozzám legközelebb állóval találkozik a pillantásunk.

- Mit nézel, féreg? - ordítok felé mérgesen.

Az ifjú tanonc alig néhány évvel lehet nálam fiatalabb, azonnal a padlóra veti magát. Az alázatos magatartás némileg csillapítja bosszúságom, visszafordulok a három állattetemhez.

Az irányítást megszüntetem fölöttük, élettelen testük a gravitációnak engedelmeskedve rogy össze a kőlapokból faragott járófelületre. Már majdnem elindulok, mikor figyelmem a vérmedvében maradt táskámra szegeződik.

- A rozmár jó... - tör fel belőlem újra mesterem szeretett litániája.

Nehézkes a beszéd, félbeszakad ez a mondat is. A nagytestű döghöz araszolok, már fázok. A terem több pontján szellőző kürtők gondoskodnak a dermesztő hőmérsékletért, és az egyiknek pont itt kell lennie fölöttem. Ujjaim a milliószor begyakorolt formulákat írják a levegőbe, míg torokénekiem kántálása kiszipolyozza maradék állóképességem. A kapcsolat halványan, ám létrejött.

Miért mentem össze?

Az állat hirtelen nagyobbra nőtt, pedig fölém tornyosulva, ugyanúgy gubbaszt, mint eddig. Már a térdem is sajog, látásom homályos. Zsákként dőlök oldalra, megüt a felismerés. *Nem akarom!*, sikoltom némán. *Csak-csak egy kis időt szeretnék vele...* Az árnyak násztánca lassan alábbhagy, egyé válok a semmivel.

Az álom és ébrenlét közt cikázva harcolok hol egyikkel, hol a másikkal. Egyszerre csábít a képzeletem által szült fájdalommentes világ és a szárított fűszernövény illattal telített meleg szoba ígérete.

Korábbihoz hasonlóan próbálok kikémlelni résre nyitott szememmel, ugyanaz az eredmény: a fényáradat tüskéként szúr a látóidegembe.

Végtagjaim lassanként kinyújtom, miközben próbálok felidézni az elmúlt időszakot. Mozgásomra nem érkezik reakció, kicsit bátrabban fészkelődök a puha ágyban. Merev testrészeim lassacskán felengednek. Apránként, de a kellemes illattal egy felettébb bűzös szag párosul. Válaszul takaróm a fejemre húzom. A megfelelő védelemmel rendelkezve bátran nyitom ki szemem és a beszélőkém.

- Mesteeer, igazán nem kellene már azt szívnod, ráncos leszel tőle. – A szavak lassan jöttek a számra, rekedtes hangomnak bizonyára a torokfájásomhoz van köze.

Válaszra sem méltat, miért is tenné? Különleges helyzetem az egész klánban köztudott, olyan privilégiumnak birtokosa vagyok, ami megegyezik a nem könnyen megszerezhető sámáni ranggal, de attól még csak egy hitvány, szánalmas tanítvány vagyok.

Ez az első alkalom, hogy ilyen kényelmes fekvőhelyen pihenek, fejem kissé beletúrom a lágy anyagba.

Ezt hívnák matracnak?

Szeretnék minden egyes alkalommal így aludni. A kérdések megállíthatatlan folyama kínoz, kik készítik, miből, hogyan, milyen eljárással...

Csoszogó léptek szakítják félbe lelkesedésem, a közelembbe érve elhalnak. Minden idegszállammal a fülemre koncentrálok. Tanítóm valószínűleg engem figyel, meg fog büntetni.

A lehető legkisebbre húzom össze magam, felkészülve a legrosszabbra. Szívem hangosan zakatol, alig hallom a másik szabályos, nyugodt légzését. A homokóra már kétszer is lepörgött volna, de nem történt semmi. A férfi elsétál mellőlem, kihúz egy széket és leül.

A zajokból ítélve viasztáblákat pakol, kutatásait folytatja vagy más alatta szolgálók eredményeit elemezheti, magyarán sámánkodik. A spekulációnak szeretnék utánajárni.

A takarót felemelve megkockáztatok egy kis fényt. Lassan szoktatom a szemem. Búvóhelyemről kikukucskálva bizonyosodok meg, valóban oktatói teendőit látja el. Az idő múlásával mindössze a gyertyák mérete csökkent, de még mindig nem vesz rólam tudomást. Kezdeményeznem kell.

A kezemmel ülő helyzetbe tornázom magam, megejtek egy nagy ásítást. A sebtében felkelést némi szédülés követ, mely nem segít a szoba tanulmányozásában.

A lakhely kialakításán ügyködök nem szívlelhatték megbízójuk, temérdek ajtóméretű süllyesztett polc, tökéletes pontossággal kivésott rúnakörök, és természetesen egy terebélyes fa látszata a mennyezeten, mely a rengeteg elégetett világítóeszköz kormától feketévé lett. Rengeteg növény burjánzik a kis helyiségben, egy-kettőt felismerek, mint a sárkányfa és tárkonygyökér, a többi meghaladja a tudásom.

Kissé feljebb próbálom tornázni testem, nyakam nyújtogatom, szeretnék belelátni egy, az alsó polcon helyet foglaló csontedény tartalmába. Nem volt szándékos, de végre sikerül reakciót kicsikarnom a széken ülő személytől.

Ahogy tekintetünk találkozik, rögtön lesütöm a szemem. Mielőtt megszólalhattam volna, egy igencsak leereszkedő *chhhh!* hatol a füleimen keresztül a szívemig. Azonnal szeretnék magyarázkodásba kezdeni, de félek, hogy rontanék a helyzetemen.

- Azt rebesgetik, fekete szemekre cserélted a lelked.

Hogy mi?

A váratlanul ért mondat teljesen megbolygatja a magamban többször eljátszott forgatókönyvet. Menekülő utat keresek a hűvös szempár elől, kezemről a növényekre, a falnak támasztott hangszerekre téved, ám mindig vissza-visszapillantok a kérdést feltevőre.

Szeretném megerősíteni az akaratom, ahogy a csontokkal teszem; összeszedem minden bátorságom és egy kérdésbe sűríttem:

- Az olyan nagy baj lenne?

Nem hiszem el, hogy megtettem! Ennek nem így kellene történnie, nagyon nem!

- Ideiglenesen felfüggesztjük a felnőtté avatási rítusod, még úgysem vérzel.

A hirtelen váltás túl sok, nem bírok küzdeni a saját bátorságom összekaparásával, és tanítóm számomra előre kijelölt útjának gondolatával. A fejem rázom hitetlenkedésemben, így továbbra is a klán szolgája leszek.

És mi az, hogy még nem vérzek??

- Állj fel! – utasít a parancsoló hang.

A kegyetlen évek tanításai automatikusan cselekvésre ösztönöznek. Megszabadulok a takaró meleg ölelésétől, talpam a hideg padlót érinti. Rettenetes fájdalom sugárzik a lábujjamtól a csípőmig, ahogy megpróbálok ráállni, mindhiába.

Visszazuhanok az ágyra, és mielőtt ismét próbálkoznék, a férfi egy kézlegyintéssel megfékez.

- A hosszú út alatt – kezdte mondandóját, miközben nyelvével egy vékony levelet nyálazott - nem tűnt fel a lábad állapota?

Nincs emlékem ilyesmiről, az évek óta használt magyarázatom használtam az ilyen helyzetekre: megvontam a vállam. A mester egyik kezével növényeket őröl a csontmozsarában, míg másikkal valahonnan egy tárgyat hajít mellém. Beérte a válaszzal.

Már röptében felfedezem különleges értékét a repülő objektumnak, mindkét kezem mohón nyúl érte. A külső borítása egy ismert anyaghoz sem hasonlít, *ősi relikvia!* A legértékesebb, bőrből készült könyvekhez hasonló méretű, és szintén lapozható.

Hogy volt képes csak úgy idehajítani az a barbár?

Bátorságom megtízszereződött az ősi tudomány jelenlétében, kinyitom a kötetet. Megannyi kisebb részre tördelve, mindegyik külön lapozható oldallal bír, és ami bennük rejtőzik... A generációk legjobb mesterembereit összeolvasztva sem tudnának olyan bámulatos eredményt elérni, mint amit az előtte elterülő könyvben lát. Mintha a valóságból haraptak volna ki egy szeletet és ragasztották volna a lapokra.

A képek hihetetlen részletgazdagsággal bírtak. A sárga nap színével azonos hajú emberek tucatjait látom, mind más és más pozícióban, ismeretlen tárgyakkal, egy a miénktől teljesen más világban, és... *Ugye ez nem veszélyes?*

Izgatottságomban nem érzékeltem a mester közeledtét. Vékony kezével erőlködés nélkül tépte ki kezem közül a szent ereklyét. Szeretnék protestálni, de a helyzetem nem teszi lehetővé. A legnagyobb kegyben részesültem.

- Az általad felbolygatott földalatti rejtekhelyről – mutat rá a könyvet idéző tárgyra. Az arcomra kiülő döbbenetre azonnal érkezik a válasz.

- Mit hittél, kiengedünk egyedül az ismeretlenbe? Chhhh! – zárja le az indoklásával. Nem térek magamhoz, kavarognak a gondolataim. Az erős kéz felránt maga mellé. Leheletünk találkozik, tenyérynyi távolság választja el orcáink.

- És most tűnés! – adja ki az ukázt.

Szinte repülök, ahogy a kijárat felé taszít. Amikor elenged, a sérüléseimtől nem bírom megtartani a saját súlyom.

- Kússz, aspektusom, kússz!

Pontosan ez az a mester, akit az évek alatt megismertem, most érzem magam igazán otthon. A puha matrac gondolata már fakulni is kezdett az agyamban. Ahogy kezemmel vonszolom magam kifelé, még messziről, de jól kivehető utasítást címez nekem.

- Két nap pihenő. Ennyid van. Háború közeleg, ott majd nevet szerezhetsz magadnak. Nem tudom, mi az a háború pontosan, de azt igen, hogy attól vált ilyenné a földünk. Rengeteg dolgon kell meditálnom, és most ez is. Háború, a haszon ígérete ott csüng a kegyetlen szó felett, de a pusztítás megmásíthatatlan valósága is. Így már nem is tűnik olyan rossznak, húzódik mosolyra az arcom.

*

A szobát még mindig égett fűszernövény illat borította be. A csontból kimunkált asztal mellett ketten ültek egymással szemben.

- Szóval? – nézett kérdő tekintettel a fiatalságát lassan elhagyó férfira.

A cigarettái elkészültek, többet is előre legyártott, szüksége lesz rá az eljövendő napokon. Mielőtt belekezdett volna, szájába vette a sodort bagót és rágyújtott. Az első kifújt füstfelhő után kezdett bele.

- Fogalmam sincs.

- Ennyi? Hogy fogalmad sincs?

A kérdező a biztonság kedvéért még egyszer leellenőrizte, nem ólálkodik e valaki a közelben, de nem érezte más jelenlétét.

- Minden tőlem telhetőt megteszek a pletykák megállítására, de máris futótűzként terjed a nép körében. Túl sokan látták, Kasmír! A fekete szemek még nem hoztak szerencsét a múltban, mind kiengedtük őket megdöglenni valahol a világ távoli részén! A slukkok számával a kettejük közti feszültség mértéke is növekedett. A pöfékelő sámán nem a szószátyárságáról volt híres.

- A szeme nem változott – lepte meg vendégét. A viselkedése is a régi.

A nő nem hitt a fülének. Ilyenre még nem volt precedens, *ez alkalommal sikerülhet?* A falánksága új erőt nyert, bízni akart technikájuk sikerében.

- Tartsd szemmel a lányt, izgalmas játékszernek ígérkezik! – emlékeztette feleslegesen a másikat.

A férfi érezte a nő nagyravágyását, de egyáltalán nem zavarta. Végére is, mind ugyanolyanok voltak.